

KABAI LÓRÁNT

...és majdnem hiány

„kiárusítom a szaros gatyákat”
(fenyvesi ottó)

ki mondja meg, hogy tiltsam,
mi bántott hazafelé menet,
a valóság mindig sáros,
ha már elhangzott a rémes dialóg
(„mennem kell” – „nekem is”),
melyet *inkább* nem hallok meg,
csak kiabálok a kútba,
mindhiába,
tanuljak meg végre káromkodni,
ahogy próbálunk görbületet látni az egyenesbe,
mintha az reménytelivé tehetne bármit is,
vegyek egy nagy levegőt és osszam szét,
a fekete penge fölöttem töretlen,
hát tegyél mellém egy betűt,
számot vagy relációs jelet,
szabódsz és szabadkozol,
valaki holtra váltan baszik egy zuglói bérházban,
mint az isten unalmában,
de nyugi, csak megjátssza,
majd nevetünk ezen is,
egy félkész festmény nyomaszt hátulról,
és tényleg van az úgy,
hogy nincs más,
lófasz a magasban;
pusztán sterilizál a pillanat,
amikor már *mindegy*, hol vagy,
mert én nem vagyok.